

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 107/08-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť R. T., D., a T. K., B., zastúpených advokátom JUDr. L. P., D., vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 49 a čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 To 75/2007 zo 16. októbra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. T. a T. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2007 (po doplnení 31. marca 2008) doručená sťažnosť R. T., D., a T. K., B. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. L. P., D., vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 49 a čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 75/2007 zo 16. októbra 2007.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplýva:

„Okresný súd v Dunajskej Strede v trestnej veci obž. práp. T. K. a nstržm. R. T., vedenej na Okresnom súde v Dunajskej Strede pod č. k. 2 T 52/04 pre trestný čin

zneužívania právomoci verejného činiteľa spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 158 ods. 1 písm. c) Tr. zák., na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19. 03. 2007 rozhodol tak, že uznal obžalovaných za vinných na tom skutkovom základe, že po tom, ako dňa 30. 10. 2003 v čase o 19.30 hod. v Z., pri benzínovom čerpadle S., po kontrole vodiča motorového vozidla zn. Škoda Felícia, F. B., dvojčlennou hliadkou Obecnej polície Z., ktorý javil známky požitia alkoholu, tento sa snažil hliadke ponúknuť úplatok za nezaevidovanie priestupku spočívajúcom v tom, že F. B. riadil vozidlo pod vplyvom alkoholu, keď hliadka obecnej polície odmietla ponúkaný úplatok zo strany tohto vodiča a vec telefonicky oznámila na OO PZ Š., následne po príchode hliadky OO PZ Š. v zložení práp. K. a nstržm. T., títo v snahe vykonať dychovú skúšku u menovaného vodiča tohto zobrali so sebou a to tak, že ho posadili na zadné sedadlo služobného motorového vozidla, ktoré riadil práp. K., pričom motorové vozidlo B. riadil nstržm. T., avšak na OO PZ Š. nezaevidovali žiadne oznámenie hliadky obecnej polície, nezaevidovali skutky vodiča B., a to pokus o úplatok v doprave, pričom nevykonali ani žiadne iné úkony, ktoré boli v zmysle platných právnych predpisov povinní vykonať napriek tomu, že boli o nich riadne a včas informovaní príslušníkmi hliadky obecnej polície. (...)

Týmto rozsudkom okresného súdu sme nesúhlasili, z tohoto dôvodu dňa 11. 5. 2007 sme podali odvolanie proti vyššie uvedenému rozsudku. V našom odvolaní zo dňa 11. 5. 2007 sme uviedli, že Okresný súd v Dunajskej Strede v tejto veci už viackrát rozhodol, a to trestným rozkazom zo dňa 21. 6. 2004, ktorým uznal obžalovaných za vinných zo spáchania vyššie uvedeného trestného činu, a za to im súd uložil trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, pričom výkon uloženého trestu súd podmiennečne odložil a stanovil skúšobnú dobu 18 mesiacov. Proti tomuto trestnému rozkazu bol podaný odpor, a na hlavnom pojednávaní konanom dňa 27. 10. 2004 bol vyhlásený rozsudok, v ktorom obžalovaným bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, pričom výkon uloženého trestu bol podmiennečne odložený a obžalovaným bola určená skúšobná doba v trvaní 18 mesiacov. Proti tomuto rozsudku sme podali odvolanie, a na základe nášho odvolania Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 17. 02. 2005 pod č. k. 3 To 18/05 rozhodol tak, že zrušil vyššie uvedený rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie rozhodnutie, pričom okresnému súdu boli dané pokyny, že v akom smere a rozsahu treba vykonať dokazovanie. Na základe týchto pokynov okresný

súd vykonal rozsiahle dokazovanie a na hlavnom pojednávaní konanom dňa 03. 10. 2005 rozhodol tak, že obžalovaných spod obžaloby oslobodil, nakoľko súd mal preukázané, že obžalovaní žiadny trestný čin nespáchali. Podľa nášho názoru okresný súd vtedy rozhodol správne, v súlade s vykonaným dokazovaním, dôkazy boli vyhodnotené správne.

Proti tomuto rozsudku podala dňa 14. 11. 2005 odvolanie Vojenská obvodná prokuratúra, na základe ktorého Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 14. 02. 2006 pod č. k. 3 To/12/2006 rozhodol tak, že zrušil vyššie uvedený rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie rozhodnutie. Okresnému súdu boli dané pokyny, že v akom smere a rozsahu treba vykonať dokazovanie. Vzhľadom na to, že na základe nášho odvolania zo dňa 06. 12. 2004 sa spochybnila výpoveď svedka P. S., bolo potrebné doplniť dokazovanie, resp. niektoré dôkazy opakovať (...). Vzhľadom na takto doplnené dokazovanie vyvstala potreba vykonať ďalšie dôkazy, a to opätovne vypočuť svedkov, a to členov hliadky obecnej polície K. P. a J. M., ako aj svedka M. T. Krajský súd vo svojom uznesení udával, že je totiž zrejmé, že títo svedkovia vypovedali v predchádzajúcom konaní zhodne ako svedok P. S., ktorého výpoveď aj krajský súd považuje za nevierohodnú. (...) Na základe týchto pokynov okresný súd vykonal ďalšie dokazovanie a na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19. 03. 2007 rozhodol tak, že obžalovaných uznal za vinných.

Vyššie uvedeným rozsudkom okresného súdu sme nesúhlasili, a proti tomuto rozsudku dňa 11. 5. 2007 sme podali odvolanie. Prvostupňový súd síce vykonal rozsiahle dokazovanie, ale podľa nášho názoru dôkazná situácia nebola vyhodnotená správne. Toto naše odvolanie sme dňa 18. 06. 2007 doplnili. V našom odvolaní sme poukázali na to, že obžalovaní od začiatku trestného stíhania popierajú spáchanie trestného činu, korunný svedok F. B. vypovedal zhodne ako obž., vyhlásil, že policajti postupovali v súlade s platnými právnymi predpismi, nakoľko on ako vodič bol viackrát kontrolovaný policajtmi a policajti vždy postupovali tak, ako obžalovaní.

O tom, že celý skutkový základ, na ktorom sa zakladá obžaloba vojenskej prokuratúry, sa zakladá na výpovediach nevierohodných svedkov, svedčí úradný záznam nstržm. A. N. a nstržm. Z. M. zo dňa 29. 10. 2004, v ktorom je presne popísané, že svedok P. S. pri kontrole jeho vozidla im uviedol, že zavolá telefonicky vyšetrovatelke na inšpekčnú službu MV a dá ich vyhodiť ako dvoch nešťastných kolegov zo Š., dnes sa už s policajtmi nehrajú, a hocičo si na nich vymyslí, zoženie zopár svedkov a dopadnú tak nešťastne

ako tí kolegovia zo Š. Uviedol aj to, že je úplne jedno, či policajti majú pravdu alebo nie, vždy a v každom prípade má pravdu občan a že živým príkladom sú tí dvaja nešťastníci zo Š., ktorých namočil istý K. a na ten účel si zohnal zopár svedkov a výsledok je im už určite známy. Je zrejmé, že tento svedok mal na mysli dvoch obžalovaných: práp. K. a nstržm. T. (...).

Ako z vyššie uvedených vyplýva, svedkovia na poslednom hlavnom pojednávaní vypovedali zmätočne, rozporuplne, úplne inak, ako na predchádzajúcich pojednávaniach a pri výsluchu. Ich výpovede boli natoľko zmätočné a rozporuplné, že sudca im musel ich predošlé výpovede prečítať. Svedkovia sa jednoducho nepamätali na to, že čo povedali pri výsluchu. Aj to svedčí o tom, že svedkovia sú nedôveryhodní, nehovoria pravdu, pretože keby bola pravda to, čo tvrdia, tak by sa pamätali aj na to, že ako vypovedali predtým. Podotýkame, že svedkovia M., P., T. a S. sa veľmi dobre poznajú. Obecni policajti na hlavnom pojednávaní uviedli, že aj týždeň pred pojednávaním sa so S. rozprávali, aj o tomto prípade. Znovu poukazujeme na to, že svedka P. S., resp. jeho výpoveď už aj Krajský súd považoval za nevierohodnú, pričom svedkovia M., P. a T. v predchádzajúcom konaní vypovedali zhodne ako S. - teda takisto aj ich výpovede treba považovať za nevierohodné. (...)

Z vyššie uvedeného vyplýva, svedkovia S., T., M. a P. sú vo veci zaujatí. (...)

Z vyššie uvedených vyplýva, že obžalovaní aj v tomto prípade postupovali v súlade so zákonom, tak, ako v ostatných prípadoch, nezanedbali žiadnu povinnosť, nič protizákonné neurobili.

Naše odvolanie, ktoré sme odôvodnili vyššie uvedenými skutočnosťami, však odvolací súd - Krajský súd v Trnave - vôbec nezohľadnil a na verejnom zasadnutí dňa 16. 10. 2007 uznesením č. k. 3 To/75/2007 naše odvolanie zamietol, teda nesprávne prevzal názor prvostupňového súdu a potvrdil rozsudok Okresného súdu v Dunajskej Strede č. k. 2 T/52/2004 zo dňa 19. 03. 2007.

Vzhľadom na vyššie uvedené žiadame, aby bolo našej sťažnosti vyhovené a Ústavný súd Slovenskej republiky vydal tento nález:

V predmetnej veci boli porušené v neprospech sťažovateľov základné práva a slobody garantované čl. 49 a čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v dôsledku čoho sa zrušuje Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 3 To/75/2007 zo dňa 16. 10.

2007 a vec sa vracia na nové konanie a rozhodnutie. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

V prípade, keď sa ústavný súd zaoberal možným porušením čl. 49 ústavy konkrétnym rozhodnutím či postupom všeobecného súdu, vyslovil, že tento článok je ústavným princípom, ktorý umožňuje len zákonodarcovi, aby ustanovil, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie. Z tohto princípu vyplýva subjektívne právo osoby, aby mohla byť trestne postihnutá spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarca (napr. III. ÚS 61/01).

Podľa čl. 50 ods. 1 ústavy len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy.

Účelom čl. 50 ods. 1 ústavy je v záujme právnej istoty každého nositeľa základných práv a slobôd stanoviť garanciu, že jediným orgánom verejnej moci, ktorý je oprávnený rozhodnúť o jeho vine a treste za spáchaný skutok je príslušný všeobecný súd, ktorý spravidla, čo sa týka otázky viny, nie je pri rozhodovaní výrazne limitovaný, ale v otázke ukladania trestu sú tieto obmedzenia omnoho zreteľnejšie, keď súd je viazaný druhmi trestu uvedenými v zákone, samozrejme, okrem prípadov, keď súd upustí od potrestania.

Z namietaného uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 To 75/2007 zo 16. októbra 2007 vyplýva:

„Napadnutým rozsudkom súdu I. stupňa boli obžalovaní uznaní vinnými zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 158 ods. 1 písm. c) Trestného zákona účinného do 01. 01. 2006 na tom skutkovom základe, že (...)

Za to im bol uložený podľa § 158 ods. 1 Trestného zákona účinného do 01. 01. 2006 s použitím § 53 ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 01. 01. 2006 peňažný trest po 15.000,- (pätnásťtisíc) Sk.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona účinného do 01. 01. 2006 pre prípad úmyselného zmarenia tohto trestu im bol uložený náhradný trest odňatia slobody každému osobitne po 6 (šesť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obžalovaní, ktorým sa domáhali zrušenia

napadnutého rozsudku a následného oslobodenia spod obžaloby. V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajcu, podrobne poukázali na vykonané dôkazy v rámci hlavných pojednávani na súde I. stupňa, pričom jednoznačne považujú výpovede svedkov K. P. a J. M. za nevierohodné a rozporuplné. Vo výpovediach ďalších svedkov podľa názoru obhajoby vznikli rozpory, spochybnila sa vierohodnosť svedka S. a v nadväznosti na to i svedka M. T. (...)

Zástupkyňa vojenskej obvodnej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaných, ako nedôvodné zamietnuť. (...)

Krajský súd sa vecou viackrát zaoberal, pretože vierohodnosť výpovede svedka P. S. spochybnili príslušníci polície OO PZ Š. nstržm. A. N. a nstržm. Z. M., ktorí uviedli do úradného záznamu a následne aj vypovedali, že kontrolovali dňa 29. 10. 2004 svedka P. S., ktorý prehlásil, že pozná vyšetrovatelku inšpekčnej služby Ministerstva vnútra, že ich dá takisto vyhodiť, ako dvoch nešťastných kolegov zo Š. Svedok P. S. potvrdil ich vyjadrenie v tom smere, že sa im vyhrážal, že dopadnú ako ich nešťastní kolegovia zo Š., ale v žiadnom prípade nepovedal, že by K. P. zohnal falošných svedkov, ktorí svedčili na Okresnom súde v Dunajskej Strede. Svoj postoj nakoniec zdôvodnil tým, že svojimi slovami len chcel poukázať na nekvalitnú prácu policajtov.

Ani po opakovaní dôkazov súdom I. stupňa však nebola spochybnená vieryhodnosť výpovedi svedkov K. P., J. M. a M. T.

K odvolaniu obžalovaných treba uviesť, že v ich neprospech jednoznačne svedčí tá skutočnosť, že obaja prišli na čerpaciu stanicu na pokyn operačného dôstojníka, že išlo o výjazd príslušníkov polície a závažné oznámenie zo strany členov mestskej polície voči F. B., čo už samotné malo byť riadne zadokumentované a mala byť zadokumentovaná aj kontrola F. B. a jej závery. Preto ani krajský súd nevidí dôvod neveriť výpovediam K. P., J. M. a M. T. (...)

Okresný súd nepochybil ani pri výmere trestu a jeho druhu, keď uložil každému z obžalovaných peňažný trest vo výške 15.000,- Sk s náhradným trestom odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov. Vychádzal pritom z ustanovení § 23 a § 31 Trestného zákona a dostatočne prihliadol na stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť, na možnosť nápravy a pomery páchatel'ov..

Kedže krajský súd nezistil dôvod pre zmenu I. stupňového rozhodnutia, odvolanie obžalovaných ako nedôvodné zamietol.“

Podstatou námietok sťažovateľov bolo tvrdenie, že uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 75/2007 zo 16. októbra 2007, ktorým bolo ich odvolanie proti prvostupňovému rozsudku ako nedôvodné zamietnuté, došlo k porušeniu ich základných práv podľa čl. 49 a čl. 50 ods. 1 ústavy. Sťažovatelia predovšetkým namietali nedostatky v dokazovaní, poukázali na nevieryhodnosť výpovedí niektorých svedkov, čo podľa ich názoru viedlo Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“), ako aj krajský súd k nesprávnemu záveru o ich vine za spáchanie trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 158 ods. 1 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Sťažovatelia v podstate okresnému súdu a krajskému súdu vytýkali nedostatočne zistený skutkový stav, a tým podľa ich názoru aj nesprávne vyvodený právny záver. Sťažovatelia v sťažnosti vyslovili, že daný skutok nespáchali, a preto sa domnievajú, že v danej trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 2 T 52/2004 rozhodol správne len tento súd rozsudkom z 3. októbra 2005, keď ich oslobodil spod obžaloby. V rámci odvolacieho konania bol však tento rozsudok zrušený, pričom posledným rozhodnutím v danej veci je práve namietané uznesenie krajského súdu zo 16. októbra 2007.

Vychádzajúc z uvedeného dospel ústavný súd k zisteniu, že sťažovatelia vytýkali rozhodnutiu krajského súdu nedostatky spočívajúce v nesprávne zistenom skutkovom stave, nedostatočnom dokazovaní a následne aj v nesprávne vyvodených právnych záveroch, ktoré by bolo možné podrobiť ústavnej kontrole z hľadiska namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), samozrejme aj v spojení s namietaným čl. 49 a čl. 50 ods. 1 ústavy. Ústavný súd totiž z hľadiska sťažovateľmi namietaných základných práv nezistil relevantnú súvislosť medzi obsahom a charakterom ich námietok a napadnutým rozhodnutím krajského súdu.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že pokiaľ by aj posudzoval sťažnosť sťažovateľov z hľadiska čl. 46 ods. 1 ústavy alebo čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 49 a čl. 50 ods. 1 ústavy (čo však sťažovatelia nenamietali), majúci na pamäti podstatu ich námietok, vychádzal by zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Na základe už uvedeného, ako aj s prihliadnutím na svoju doterajšiu judikatúru ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základných práv sťažovateľov podľa čl. 49 a čl. 50 ods. 1 ústavy a napadnutým uznesením krajského súdu.

Zistený skutkový stav bol základom na záver ústavného súdu, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená. Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2008